

עין משפט גר מצוה

קברא דמי פיי מל' טומאה
הלכה טו:
קברא ב ג מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:

רבינו חננאל

והוא אילן קציעא. ח"ק
סבר בעין קרסולין
וכפיו ח' חופין ורבו
אצני דלא מיכר אלא
בכל דהו שרי. ועל
מסקין ביה מטבחים דכן.
חלקי רב פסוק קסבר
סבר דכן פסוק קסבר
אין טומאה למשקין מן
ההורה כלל. ורובן הוא
דגורו בהו טומאה. ובי
גורו במשקין דעלמא אבל
במשקין ביה מטבחים לא
גורו כלל. וטומאה סבר
דכן מלמטה חורס אבל
אין עצמן מישקין כר.
כבר פירשונו בפסחים:
ועל דיקרב למיתא מסאב
איתין לאוקמה התיר
הנוגע בנגוע מה כיצד
מן התורה הנוגע במת
(בנוגע) הוא טמא כלבד
והנוגע בנגוע מן התורה
טהור הוא וגורו רבנן
עליה טומאה בא הוא
והתורה והעמידו בשל
התורה ודחיקין לה ואמרין
נוגע בנגוע נמי טמא הוא
במשקין ביה מטבחים
אמר יעבדו הטמא יטמא
והקרינון לה הכי מן
התורה טומאה בחיבורין
שבעה ימים. פ' כגון
אדם ידו (ו) אהת נוגע
במת וזוהו במת נגע
דברים חורסין הכל טמא
טומאת שבעה שנהאר
הנוגע במת לכל נפש
אדם יטמא שבעה ימים.
אבל הנוגע במת והתערר
ממנו הטמא יטמא והנפש
הנוגעת נטמא עד תרעב.
כיצד יקרינון מקראות
הללו. ופרקין בחיבורין
טומאת שבעה. שלא
בחיבורין טומאת ערב.
ובא רב נחמן ודחה
הכל ואמר ספק טומאה
ברשות הרבים תהיה להן
ואף על גב דהלכתא
נמירי לה פסוסה מה
סוטה ספק טומאה ברה"י
היא וכתוב ונפתרה והיא
טמאה ככלל דספק
טומאה ברה"י שהיה מן
התורה. איר יוחנן נמיר
לה הכי אבל אין מורין
אוהו (ותאמן) יוס' בן
יעזר ואור לוהו ספק
טומאה ברה"י שהיה
הוא כוחותיו דרב מיקל
קריה נעץ להם עד כאן
רשות היחיד וספיקו טמא
ע"כ רה"י וספיקו טהור.
הי אתר לקמיה דר' ינאי

לז:

בראשו אריך בלי עטא לא פליגי דאסור. קשה דלמרינן
באלו טריפות (חולין דף טו). תנא דבי ר' שמעאל ראשו
ארוך מותר ומתני' נמי דהתם משמע דראשו ארוך מותר מלמל
קחשיב ליה כהד סמיני טהרה אין ראשו ארוך וסוף פרק ר"ע

שנת דף טז: אמר נמי דשויבא
מותר דהא חזיה רב לרב כהנא דהוה
מיעבר שויבא אפומיה א"ל רב
שקליה דלמא קאכל ליה מי ועבר
שמוס כל תשקמו משמע דדוקא מי
אסור אבל מת שרי לכן נראה לר"ת
דגרסינן הכא ראשו ארוך דכ"ע לא
פליגי דמותר וגירסא זו נמלאת
בפרי"ח ונחולין סה. דיה אלו כמנו וכן
מלא ב' ש"ן: ד"קרב בדיקרב
בחיבורין. פ' כגון ראוין שגנע
במת ובה שמעון ונגע בו געורו נוגע
במת וטומאה בחיבורין ודלי הוה
דלוריתא והא דלמא רבא לא תמלו
יה גורן סריקי כדנ נחמן לאו שמוס
ליתא ליה טומאה בחיבורין לאו
דלוריתא אלא שמוס דקסבר דיוסף
כן יועור לא אירי כתי וכן משמע
נמיר פרק שלשה מינין (מכ): ושם ד"ה
בתורה: **הא** הלבנת ספוסה גמרינן
אה. לאו דוקא מסוטה גמרינן דספק
טומאה ברה"י היכא דליכא חוקת
טהרה לא הוירכנו ללמוד מסוטה
אלא אמרינן העמד דבר על חוקתו
ולא גמרינן מסוטה אלא לומר
דכרי"י ספיקו טמא דכסוטה נמי
ק"י ספק טומאה ברה"י:

והשלקות פנהי מ"י. אומר
ר"ת דמדעני תלמודא
בשלקות וקסבר מדלוריתא היא
שמה גוריה קדמונית היא ולא נגוריה
עם הפת ושלקות היא עניי תבשיל
דמשמע דהך שעתא ומתמלה
גורו עליה מטעם תשנות ועל הפת
לא גורו משום דלא ש"ן דיה תשנות
כ"כ עד שזא שמה והלל וגורו ב"ח
דברים גם על הפת ואע"ג דבתמיתין
מני פת מקמי שלקות מ"מ שלקות
גוריה קדמונית יומה היתה וכשהתירו
את הפת לא התירו שלקות מהאי
טעמא דפת ושלקות מרי מילי ניתו
ואור"ת נמי דלר"ך לערב עירויני
תבשילין כפת ושלקות ומביא רביא
מדלמרינן בפ"ב דביצה (דף טו: טז:)
אומר אין אופין אלא על האפיין ואין
מבשילין אלא על המנושל שנאמר
את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו
בשלו וכן פ' כה"ג אכן ר"י אומר
דעירויני תבשילין סגי כדא או כפת
או תבשיל ולית הלכתא כההיא
ד"ר דשמותי הוא וגם הולך בשעית
מניה אליבא דכ"ס דעני פת ותבשיל
ותמין טמאין ובי"ה מתירין וצירושלמי
דביצה פליגי ר' יהושע דהדיא עליה
ד' אליעזר ואפי' איתא חתם את
אשר תאפו וכן ואת אשר תבשלו
בשלו ר' אליעזר אומר אופין על
האפיין ומבשילין על המנושל רבי
יהושע אומר אופין ומבשילין על
המנושל ואמרין בשל סופרים
הלך אחר המיקל ורבי יהושע מיקל
הוא ועוד דתלמוד שלנו חנניה

אין מעמידין פרק שני עבודה זרה

סוסביל אין ראשו ארוך אבל אין כפיו חופין את רובו לראות
לעניים אלא כמלסו ע"י מדירה: ה"ג ככפיו חופין את רובו ע"י
הדחק קמיעלני ולא גרסינן וקריסולין דהיי קרסולין לא חפו מיד
סין ב' רגלים ארוכין מן הארבעה וכן הוא מדלל והיינו כרעים
ממעל לרגליו ללמך וגו' ויקריאין: רובא

דמינכר רוב הנראה לעינים: **טומאת**
משקין דרבנן. ונתמכת פסחים
(דף טו). פריסין והכמדי וכל משקה
אשריטתה וגו' ויקריאין ומשני מאי יטמא
הכשר: **לעמא אחרים**. אבל טומאת
עלמן מדלוריתא רמיא עליהו אס'
טמא: ואסו אינהו גורו על דיקרב
בדיקרב ואסו איסו. יוסף ואסיה
על דיקרב למיתא מסאב דהא
דלוריתא היא אבל דיקרב בדיקרב
לא גורין עליה והיינו יוסף שריא:
ואסו איסו ואוקמיה דלוריתא.
והכי קאמר על דיקרב למיתא מסאב
טומאת שבעה אבל דיקרב בדיקרב
(א) לא מסאב אלא טומאת ערב: וכל
אשר יגע בו הטמא יטמא. אותו
שגנע במת קרי טמא וקאמר כל מי
שיגע בו אותו טמא יטמא: **בחיבורין**.
בשעה שהיה זה נוגע במת בא חבירו
ונגע בו: שלא בחיבורין. לאחר
שפירש מן המת בא חבירו ונגע בו:
כל אשר יגע בו הטמא יטמא.
משמע שגנע ימים כסמט טומאת
מת: **זוקי סריקי**. כדס ריקוס.
כלומר דברים שאין טמא: **ספק**
טומאה ברה"י הדיור לטס. שאינן
נוהגין בה אסור וס"ק ועל דיקרב
דלי למיתא מסאב אבל מספק לא:
הא הלכתא גמירי לה מסוטה. דטהור
דכל איסור ספק טומאה כסמט
נפקא דלפיק לה קרא לשון טומאה
ונסתרה והיא טומאה גמירי לך כסמט
שעל הספק אסור מכאן אהת דן
לשון טומאה מספק: **ומה** טומאה
רה"י. שהי אין סתירה ברה"י אף
טומאת ספק בשרץ אינה אלא ברה"י
במסכת סוטה (דף כח:): **כלכה**.
דמספק טומאה ברה"י טהור: ואין
מורין. דברים כן דלא לחלוני דין
טפי: **קורוס נעץ לכן**. לסימנין דין
רה"י ודין שדות של כקעה שכן רה"י
לעומאה שבעל השדה מקפיד דבריסת
הרגל ועוד דלמרינן דהשומפין (ב"ב
יב: ד' אמות הסמוכות לרה"י כגון
מקוס פניו הסמוך לרה"י והוא ארוך
הרגל ל' אמות הראשונות רה"י
לעומאה וכלותן מקומות נעץ להן
קורות: **כי אסו לקמיה דרבי**
ינאי. מי שאירע בו ספק טומאה
ברה"י: מנסה מילי. דכיושל עובדי
כוכבים אסירי: קליום. יבשו כמנור:

מדדנן
כמים מה מים שלא נשתנו אף אוכל שלא נשתנה חטין ועשאן
קליות ה"ג דאסורין וכי תימא ה"ג והתניא ה"שין ועשאן קליות מותרין
אלא כמים מים שלא נשתנו מבריתין אף אוכל שלא נשתנה מבריתין
אלא מעתה חטין ושהן ה"ג דאסורין וכי תימא ה"ג והתניא חטין ועשאן
קליות הקמחים והסלתות שלהן מותרין אלא כמים מה מים שלא נשתנו
מבריתין ע"י האור אף אוכל שלא נשתנה מבריתין ע"י האור מידיו אור כתיב
אלא
אליבא דבית הלל לא תזכרו אלא חד ומיהו העולם נהגו לערב כפת ותבשיל הואיל ויאל

דבר מפי ה"ג ור"ת ונ"ע מוס' ב"ב פ' ד"ה אחר נבא:

אלא

מסורת הש"ס

(א) נפסחים טו: (ב) ופי'
חופ' כ"מ קר: ד"ה על לרס'
ומוס' שבת ט' ד"ה ששען.
(ג) ופי' ג' ופי' (ד) חולין
ט: (פסחים כח:): (ס) סוטה
טו: (א) ומנכר ה'.
(ז) ופסחים כח:.

תורה אור השלם
1. וכל אשר יגע על פני
השדה בחלל תרבו או
במת או בצעם אדם או
בבשר יטמא שבעת
ימים: כמכר יע טו
2. וכל אשר יגע בו
הטמא יטמא ונפש
הנוגעת הטמא עד
הערב: כמכר יע כב
3. ונגע במת לכל נפש
אדם יטמא שבעת
ימים: כמכר יע יא
4. אבל בבשר השבירי
ואבלות ימים בבשר חתן
ולשיתו רק אקברה
בדברים כ כח

גליון הש"ס

ב' ואי ס"א בשיקעא
עין טהור רפ"ה ובה"ס
ס:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואח"כ ופי'
דיקרב בדיקרב שלא
בחיבורין לא מסאב אלא:

מוסף רש"י

דכן ממש קאמר יוסף
כן ייזכר ואפילו טומאת
עלמן (פסחים טו:). קסבר.
יוסף בן יעזר. טומאת
משקין. אפילו טומאת
עלמן דרבנן וטמא טומאת
משקין דאורייתא.
לעמן מן וכל משקה אשר
יטמא. אלא לטמא אחרים
דרבנן. ופי' גור רבנן טמא
אחרים מתקין כעלמא
אלא משקין ביה מטבחים
אלא גור לטמא אחרים. אבל
טומאת עלמן פי' כגון דהא
דלוריתא רמיא עליה
ולא מן רבנן למשקילין
(שם). בוקי סריקי. כדס
ריקוס כלומר דברים שאין
(חולין ג'). מה סוטה
רשות היחיד. קיעה לה
בעלה אל תפטר סם פלטי
ונסתרה. כתיב וטמאה כ'
שעמים אחד נטמא כ',
שנאסרת עליו כסמיה ו'
עד שידקוק המים. וכל
סתירה אינה אלא ברה"י
והסם הוא דלמא רחמנא
מספיקא אבל ברה"י שריא
דלא סתירה היא וטמאה
מחם גמרינן דטמאה
קריה רחמנא (חולין ט:)
מה סוטה היא דטמאה
מספק ברה"י הוא מקוס
הלא ליתסר. ה"ג טומאה
ברה"י ספיקו טמא אבל
ברה"י טהור וסוטה כח:.

(א) נראה דל"י פ"ק סבר בעין קרסולין ומפיו חופין כן ייזכר סבר אכ"ר דלא מוכר אלא בכל דהו שרי. (ב) נראה דל"י כגון אדם יד אחת נוגעת במת וזוהו נוגע בו נגע ידיו השנית דבריסת אחרים הכל טמאין טומאת שבעה אלא הינוע כמת ותפטר מתו וחד ונגע דבריסת אחרים אין טמאין אלא טומאת ערב שאחרי טבעת וגו' יטמא שבעת ימים וכל אשר יגע בו הטמא יטמא כתיב ונפש הטבעה טהור.

